Contradicția dintre profeție și paradox

1. Două viziuni total opuse despre Unsul

În centrul Bibliei există o linie profetică limpede: Dumnezeu trimite un Uns, un om ales, un Fiu al Omului, pentru a fi recunoscut, ascultat, primit. Această recunoaștere era scopul voii divine și a întregii pregătiri profetice.

Contrar acestei viziuni, teologia lui Pavel afirmă că Unsul trebuia să fie răstignit, că planul divin era tocmai respingerea Lui, și că în acest act se arată înțelepciunea lui Dumnezeu. Cele două poziții sunt incompatibile.

2. Viziunea profetică – Unsul trebuia primit, nu respins

Toate textele profetice analizate mai devreme (Zaharia 9, Isaia 61, Daniel 9) converg către o concluzie simplă:
Unsul a fost trimis ca să fie primit.

Dumnezeu a oferit lumii o ocazie reală să-L recunoască pe Unsul. Crucificarea nu a fost planul lui Dumnezeu, ci reacția oamenilor.

„Eu am venit în Numele Tatălui Meu și nu Mă primiți...”
(Ioan 5:43)

„Ierusalime, Ierusalime... de câte ori am vrut să-i adun pe fiii tăi... și n-ați vrut!”
(Matei 23:37)

Nicăieri Unsul nu spune că a venit să fie omorât ori că așa își dorește, ci doar că știe că va fi respins. Acceptă această soartă nu ca destin impus, ci ca urmare a fidelității Sale față de adevăr.

3. Teologia paulină – Crucea devine „scopul divin”

Pavel nu spune că Unsul a fost respins și că Dumnezeu a folosit acel eșec spre un scop mai bun. Nu. Nici vorba.

Pavel spune că răstignirea era planul lui Dumnezeu dinainte, că exact în acea cruce se află înțelepciunea eternă.

„Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte..."
(Romani 3:25)

„Ne-a ales în El, înainte de întemeierea lumii..."
(Efeseni 1:4)

Aici se produce marea răsturnare:
– Răul devine bine.
– Crima devine revelație.
– Nebunia lumii devine înțelepciunea lui Dumnezeu.

Aceasta nu este continuitate cu profetismul. Este o inversare ideologică radicală.

4. Intrarea în Ierusalim vs. Răstignirea – două planuri incompatibile

La intrarea în Ierusalim, Unsul este aclamat:

„Osana Fiului lui David!" (Matei 21:9)

Aceasta este împlinirea profeției. Este imaginea unui plan divin de recunoaștere, de restaurare, de bucurie. Este momentul în care lumea putea să-L primească.

Dar această zi ține puțin. Curând, totul se inversează:

- Este arestat.
- Este condamnat.
- Este răstignit.

Această succesiune nu poate fi parte a aceluiași plan.
– Ori Unsul este primit și urmat – așa cum profeții anunțaseră.
– Ori Unsul este respins – iar aceasta este libertatea oamenilor de a rata Adevărul.

Teologia lui Pavel afirmă că ambele sunt voia lui Dumnezeu: și Osana, și Răstignește-L. Dar ele sunt în contradicție.

Si așa ajungem fix la filosofia greacă târzie, unde contradicția nu este o problemă, ci un indiciu al profunzimii.
– Adevărul apare nu în evidență, ci în ceea ce o neagă.
– Când Pavel spune că crucea e „nebunie pentru unii, dar înțelepciune pentru alții", nu oferă explicație, ci creează un sistem de selecție: dacă o accepți, ești „ales"; dacă nu, ești „nebun".

Aceasta este o dogmă filosofică, nu o profeție.
Profetul avertizează. Filosoful impune.
Profetul cere ascultare. Filosoful cere adeziune la sistemul filosofic bazat pe paradoxuri.

5. Concluzie: două planuri care nu pot coexista

Planul profetic este clar:
– Unsul este trimis să aducă lumină.
– Oamenii sunt invitați să-L primească.
– Răstignirea este eșecul moral al lumii.

Planul paulin este opus:
– Unsul este trimis ca să moară.
– Acceptarea paradoxului crucii este testul mântuirii.
– Răstignirea este înțelepciune divină.

Aceste două planuri nu pot fi unite.
A le ține împreună, cum face teologia tradițională, înseamnă a accepta o contradicție mascată ca „taină", când în realitate este o răsturnare ideologică a mesajului.